

Arrest

**nr. 339 700 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. IZOARD
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IZOARD. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, diende op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 18 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 3 maart 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 27 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en werd op 24 januari 2001 geboren in de stad Pasto (departement Nariño). U woonde daar tot 2015. Daarna woonde u met uw moeder en zus H. (...) in verschillende huurwoningen in de stad Armenia (departement Quindio). Uw vader bleef in Pasto wonen. U rondde uw middelbaar af en zat in het derde semester boekhouding aan de universiteit. U deed in Colombia allerlei baantjes: u maakte zelf huishoudelijke producten en zeep, u had een onlineshop voor sportkledij en werkte in een supermarkt.

Volgens uw verklaringen leerde u in augustus 2023 M. A. B. Z. (...) kennen, eveneens woonachtig in Armenia. Jullie werden al snel een koppel en in januari 2024 trok u bij hem in. Van kennissen, buurtgenoten, vriendinnen van uw moeder en uw moeder zelf hoorde u dat M. (...) drugs verhandelde. U geloofde deze beschuldigingen aanvankelijk niet, maar ging in juni 2024 op zoek naar aanwijzingen of bewijzen in M. (...)s woonst. U trof verschillende pakjes marihuana, cocaïne en tusi aan. U confronteerde M. (...) en hij gaf toe dat de drugs hem toebehoorde. Ook werd hij agressief: hij sloeg u; krabde in uw gezicht; gooide u op de grond; greep u bij de keel; en zei dat u zich niet met zijn zaken moest bemoeien. Na de ruzie verzamelde u uw bezittingen, verliet u M. (...)s woonst en trok u terug in bij uw moeder.

De volgende dag stond M. (...) bij uw moeder voor de deur en bedreigde hij u: u mocht nergens naartoe gaan, anders zouden er dingen met u gebeuren. U verliet daarna het huis van uw moeder amper. Ongeveer anderhalve maand na uw ruzie met M. (...) – i.e. half augustus 2024 – besloot u uw leven opnieuw op te pakken en zich weer buiten te begeven. U werd sindsdien dikwijls door M. (...) achtervolgd, aangesproken, uitgescholden en zeker twintig keer werd u door hem fysiek aangevallen. Behalve M. (...) werd u ook door zijn vrienden achtervolgd en uitgescholden. U verzocht M. (...) telkenmale om u niet meer te volgen en u met rust te laten; zei hem dat u voor zichzelf kan zorgen en niemand nodig heeft; en voegde toe dat u uit zijn leven wilde verdwijnen. M. (...) gaf hier geen gehoor aan.

Omdat u het gevoel had continu door M. (...) in het oog te worden gehouden en hij zelfs met een wapen u bedreigde, besloot u Colombia te verlaten. U had altijd contact gehouden met S. (...) en J. (...), twee oude schoolgenoten die al een tijd in België woonden. Zij vertelden u dat u zonder problemen naar België kon reizen en bij hen kon intrekken. U verliet Colombia op 14 oktober 2024 op legale wijze en met uw eigen paspoort. U kwam op 15 oktober 2024 aan in Frankrijk en reisde door naar België, waar u op 16 oktober 2024 aankwam. U diende op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Eind december 2024 benaderde M. (...) uw moeder nog op straat en vroeg hij aan haar waar u was.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat M. (...) u iets zou aandoen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort; kopie van uw cedula (identiteitskaart); kopie van uw rijbewijs; en een artikel over femicide van 20 juli 2024.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

1. Geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u aangehaalde problemen zijn louter van interpersoonlijke aard en vertonen geen nexus met één van de criteria vermeld in het Verdrag van Genève die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Colombia enkel en alleen verliet omwille van problemen met uw toenmalige partner M. (...) en bij terugkeer naar Colombia enkel problemen met hem vreest (CGVS, pp. 9, 16).

2. Bescherming van de Colombiaanse autoriteiten is beschikbaar.

2.1 Colombia kent een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en Colombiaanse staatsburgers hebben hier in het algemeen toegang toe. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie (zie administratief dossier) blijkt wel degelijk effectieve bescherming bij geweld tegen vrouwen. Colombia beschikt over een sterk wetgevend kader om geweld tegen vrouwen aan te pakken. Wet 294 legt huiselijk geweld vast als misdrijf en het biedt ook de mogelijkheid voor vrouwen om een bevel tot bescherming te verzoeken. Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend zijn en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu bij u niet het geval is. U toont in het geheel niet concreet aan dat de Colombiaanse overheid in uw geval geen bescherming had willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep had kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben – in tegendeel. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit klacht heeft ingediend tegen M. A.(...) of andere actie ondernam om uit uw problematische relatie te ontsnappen. Ook tot hotlines of opvangcentra voor vrouwen die slachtoffer werden van geweld wendde u zich niet (CGVS, pp. 14-16). Dat u zich nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend omdat u het bestaan ervan niet kende; niet genoeg informatie had om iets te kunnen doen; of bang was dat het de situatie zou verergeren (CGVS, p. 14), biedt geen verschoning daar er geen overtuigende individuele omstandigheden voorliggen die aannemelijk maken dat in uw geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is. Het spreekt hierbij overigens voor zich dat u geen bescherming kan krijgen indien u daartoe niet zelf de nodige stappen onderneemt. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Het voorgelegde krantenartikel van 20 juli 204 over de dood van V. G. C. (...) uit Armenia – allichtom het leven gekomen door femicide – en de in het artikel vernoemde cijfers inzake ingediende klachten (!) over huiselijk geweld en femicide in Colombia hebben geen betrekking op uw specifieke situatie of uw verzoek om internationale bescherming.

3. Geen geloofwaardige vrees.

3.1 Dat u zich nooit tot de Colombiaanse autoriteiten of hulpinstanties wendde (cf. supra), komt omdat uwvoorgehouden relatie met M. (...) niet klopt. U had bijna een jaar een relatie met M. (...) en woonde u een half jaar met hem samen (CGVS, pp. 10, 11), maar heeft helemaal niets om uw relatie met hem te staven (CGVS, p. 8). Dat M. (...) altijd veel geld op zak had zonder een concrete uitleg over het werk dat hij deed – u dacht dat hij uitleende aan anderen – vond u nooit vreemd (CGVS, p. 11). U verklaart voorts dat M. (...) te maken had met een bende, maar u heeft geen idee welke bende dit was of in welke hoedanigheid hij bij een bende betrokken was (CGVS, pp. 10-11). Over M. (...)s vrienden – in het algemeen of al dan niet betrokken bij deze bende – weet u ook niets te vertellen en ook over zijn familie legt u vage verklaringen af (CGVS, pp. 11-12, 15, 16). Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de relatie reeds op de helling.

3.2 U verklaart naar België te zijn gekomen op advies van uw twee oud-schoolgenoten, S. C. (...) en J. M. (...), die u zeiden dat u in België asiel kon aanvragen (CGVS, pp. 2-3, 16). U verklaarde geen andere familie in Europa te hebben behalve een verre paternale neef waar geen contact mee is (CGVS, p. 8). Bij onderzoek naar uw sociale media (zie administratief dossier) blijkt de waarheid grondig anders te liggen. Zo geeft u op Facebook aan dat u bent verloofd met S. C. G.. (...). S. (...) blijkt dus geen toevallige oud-klasgenoot en kennis, maar uw jarenlange partner. Een kijkje op zijn Facebook-profiel toont meerdere foto's van jullie in 2023 en 2022, en reageert u in december 2021 liefdevol op een door S. (...) geposte foto. S. C. G.. (...) (CGVS 24/18012) kwam op 4 maart 2024 aan in België en diende de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Zijn eerste verzoek werd op 28 november 2024 beëindigd daar hij niet aanwezig was op zijn persoonlijk onderhoud. Hij diende op 21 januari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dewelke op 8 mei 2025 ontvankelijk werd verklaard. S. (...) verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij sinds drie jaar samenwoont met D. N. N. G. (...), waarmee hij al vier jaar een relatie heeft (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 24/18012, 28/3/2024, vraag 16a). De door hem opgegeven persoonsgegevens van D. (...) komen exact overeen met uw gegevens. Hij woont in

België overigens samen met zijn neef J.J. (...) (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 24/18012/Z, 24/4/2024, vraag 13). S. (...) koppelt in zijn verklaringen bij de DVZ zijn problemen op geen enkel moment aan de uwe. Dit toont aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van de verklaringen, waarop het CGVS zich baseert voor het toekennen van het een beschermingsstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan hierdoor geen enkel geloof meer hechten aan de door u voorgehouden vrees.

3.3 Waar u nog verklaart enkel te hebben gereisd naar Panama en Mexico; en naar België via Parijs (CGVS, p.8) alsook dat uw zus H. (...) in het najaar van 2024 door uw problemen verhuisde naar Guaduales de la Villa (pp. 4-5), blijkt op sociale media eveneens een andere versie van deze feiten te bestaan (zie administratief dossier). Zo postte u op 19 augustus 2024 – in de periode dat u volgens uw verklaringen net weer voorzichtig uw sociaal leven in Colombia trachtte op te pakken (CGVS, p. 14) – een foto van uzelf in New York, meer bepaald in The Edge, Hudson Yards. Uw zus H. (...) Dayana MADRONERO GOMEZ (CGVS 25/20299) gaf op haar Facebook en Instagram dan weer reeds op 5 maart 2025 aan dat zij in België verblijft (zie administratief dossier) en diende op 6 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Haar dossier werd nog niet overgemaakt naar het CGVS.

Uw verklaringen kunnen bijgevolg eens te meer niet anders dan als manifest bedrieglijk worden beschouwd.

4. Geen andere vrees in Colombia.

U stelt verder geen enkele persoonlijke vrees te koesteren indien u naar Colombia zou terugkeren. U leven is er nooit in gevaar geweest. U werd in Colombia nooit gearresteerd, heeft u er niet in de gevangenis gezeten, bent u er nooit veroordeeld en is er ook nooit een proces tegen u gestart in Colombia. Evenmin bent u ooit actief geweest in een organisatie, vereniging of partij (CGVS, p. 7). Bovendien heeft u geen problemen gehad met de autoriteiten tijdens uw legale vertrek uit Colombia (CGVS, p. 9).

4. De documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande bevindingen in positieve zin om te buigen: Het voorgelegde paspoort, de cedula en uw rijbewijs zijn enkel een indicatie van uw nationaliteit en identiteit. Hieruit kan geen vrees in uwen hoofde worden afgeleid indien u naar Colombia zou terugkeren.

Wat betreft de algemene (veiligheids)situatie in Colombia, kan voorts naar onderstaande worden verwezen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen

bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster haalt tevens een beoordelingsfout aan.

3.2. Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing geeft verzoekster een inhoudelijke toelichting bij enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen. Vervolgens betoogt zij dat de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de door haar aangehaalde feiten van huiselijk geweld buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. In dit verband voert zij aan dat uit artikel 60 van het Verdrag van Istanbul volgt dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen kan worden erkend als een vorm van vervolging en dat de gronden van het Vluchtelingenverdrag gendersensitief dienen te worden uitgelegd. Zij verwijst voorts naar het arrest van het Hof van Justitie van 16 januari 2024 in de zaak C-621/21, waarin wordt geoordeeld dat vrouwen als geheel kunnen worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, waaronder huiselijk geweld. Daarnaast verwijst zij naar het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2024 in de zaak C-646/21, waarin wordt benadrukt dat de vereenzelviging met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, waaronder de vrijheid om eigen levenskeuzes te maken en een partner te kiezen, een kenmerk kan vormen dat dermate fundamenteel is voor de identiteit van een vrouw dat niet van haar kan worden geëist dit op te geven.

3.3. Verzoekster citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2025 en benadrukt dat zij werd blootgesteld aan misbruik van vertrouwen, ernstige fysieke agressies, intimidatie en bedreigingen aan de woning van haar moeder, bedreigingen met een wapen door haar ex-partner, alsook achtervolgd en bedreigd werd door de vrienden van haar toenmalige partner. Zij verwijst andermaal naar de eerder aangehaalde arresten van het Hof van Justitie en benadrukt dat de door haar aangehaalde feiten wel degelijk een *nexus* vertonen met de criteria van de Vluchtelingenconventie en als daden van vervolging dienen gekwalificeerd te worden. Zij vervolgt dat uit diverse rapporten blijkt dat geweld tegen vrouwen in Colombia een ernstig en structureel probleem vormt. In dit verband verwijst zij naar en citeert zij uit EUAA *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en een artikel van InSight Crime van 9 oktober 2024.

3.4. Verzoekster vervolgt dat uit de door haar aangebrachte landeninformatie blijkt dat zij geen effectieve bescherming kan verkrijgen van de Colombiaanse autoriteiten. Zij wijst er voorts op dat zij heeft uitgelegd dat zij zich niet tot haar nationale autoriteiten heeft gewend, met name wegens de dreiging en intimidatie

uitgaande van haar ex-partner, alsook wegens een diepgeworteld gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten. Zij benadrukt dat het loutere feit dat zij over de mogelijkheid beschikt om een klacht in te dienen, niet volstaat om te besluiten dat zij voldoende bescherming kan verkrijgen.

3.5. Verzoekster betwist het standpunt van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relatie met M. (...) nu zij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd die het bestaan van deze relatie staaft. Zij voert aan dat zij één foto heeft neergelegd, dat zij heeft toegelicht waarom zij geen andere bewijselementen kan voorleggen, en dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Volgens verzoekster miskent de bestreden beslissing artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat vereist dat rekening wordt gehouden met de voorgelegde elementen en de volledige verklaringen. Zij citeert vervolgens uit het rapport van UNHCR, getiteld "*Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" waarin wordt gesteld dat het vrijwel onmogelijk is voor een vluchteling om elk aspect van zijn zaak te bewijzen. Verzoekster benadrukt verder dat zij het begin van haar relatie zonder aarzelen en op precieze wijze in de tijd kon situeren, dat haar ex-partner M. (...) haar bewust op afstand hield van zijn activiteiten en agressiever werd wanneer zij vragen stelde, en dat de relatie zich zodanig snel ontwikkelde waardoor zij niet "*de tijd had om alle elementen te beseffen*". Zij wijst tevens op haar kwetsbaarheid tegenover een gewelddadige en intimiderende partner binnen een systeem dat moeite heeft om gendergerelateerd geweld te bestrijden, en stelt dat zij wel concrete informatie heeft kunnen geven over M. (...)zijn carrière en zijn familie.

3.6. Verzoekster betwist eveneens dat zij de Belgische autoriteiten opzettelijk zou hebben misleid over de aanwezigheid van haar naasten in België. Zij voert aan dat zij de vraag van de *protection officer* heeft begrepen als betrekking hebbend op haar kerngezin en dat een partner of verloofde daar volgens haar niet onder valt. Zij benadrukt dat zij uitdrukkelijk heeft vermeld dat haar partner S. C.(...) en haar vriend J. M. (...) in België verblijven en dat zij bij hen woont. Volgens verzoekster is er geen sprake van een tegenstrijdigheid in het feit dat S. C. (...) zowel een oud-klasgenoot als haar partner is. Zij stelt dat zij geen informatie heeft achtergehouden, maar er simpelweg voor heeft gekozen haar relatie niet spontaan te delen, temeer daar deze geen rechtstreeks verband hield met haar asielrelaas.

Aangaande het niet vermelden van de reizen die zij gemaakt heeft of de verblijfplaats van haar zus voert verzoekster aan dat dit kan voortkomen uit vergetelheid of uit het feit dat deze elementen volgens haar geen verband houden met haar verzoek om internationale bescherming. Het weglaten van informatie volstaat volgens haar niet te besluiten dat zij de bedoeling had de asielautoriteiten te misleiden. Zij verwijst opnieuw naar het UNHCR-rapport "*Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems*", waarin wordt gewaarschuwd voor beslissingen die steunen op subjectieve speculaties over hoe een verzoeker had moeten of kunnen handelen. Verzoekster stelt bovendien dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij niet heeft verzwegen dat haar zus in België verblijft, doch dit enkel niet heeft vermeld en zij niet heeft bevestigd dat haar zus in Colombia verblijft.

3.7. Verzoekster voert voorts aan dat zij wel degelijk in precieze bewoordingen haar persoonlijke vrees heeft geuit en dit in overeenstemming met haar relaas. Volgens verzoekster is haar vrees voor haar ex-partner plausibel in het licht van de door haar aangehaalde elementen. Zij besluit dat zij als vluchteling moet worden erkend.

3.8. Verzoekster betoogt dat verwerende partij ten onrechte oordeelt dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor het verlenen van subsidiaire bescherming. Zij voert aan dat uit geactualiseerde landeninformatie blijkt dat in Colombia, en meer bepaald in de regio Catatumbo aan de grens met Venezuela, sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, hetgeen tevens een reëel risico inhoudt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van diezelfde wet, aldus verzoekster. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar een verklaring van Amnesty International van 24 januari 2025, waarin melding wordt gemaakt van hevige gewapende confrontaties tussen het ELN en andere gewapende groeperingen, met ernstige gevolgen voor de burgerbevolking, waaronder talrijke dodelijke slachtoffers, massale gedwongen ontheemding, gedwongen opsluiting en andere zware mensenrechtenschendingen. Verder verwijst verzoekster naar het op 6 februari 2025 bijgewerkte reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin melding wordt gemaakt van ernstige gevechten in de regio Catatumbo sinds januari 2025, en waarin het sterk afgeraden wordt om naar deze regio en andere grensgebieden te reizen. Volgens verzoekster blijkt hieruit dat burgers louter door hun aanwezigheid in deze regio's aan de grens met Venezuela "*op willekeurige wijze gevaar lopen*". Daarnaast beroept verzoekster zich op het rapport van ACLED "*Regional Overview Latin America and the Caribbean – February 2025*", waarin melding wordt gemaakt van een offensief van het ELN in Norte de Santander. Zij verwijst ook naar een artikel van de krant *Le Monde* van 19 januari 2025, dat volgens haar de actuele en ernstige dreiging voor de veiligheid van de burgerbevolking onderstreept. Verzoekster stelt voorts dat het niet de eerste keer is dat burgers in Colombia en in deze specifieke regio zo ernstig worden bedreigd, en verwijst naar het EUAA-rapport "*Colombia: Country Focus*", waarin reeds in 2022 melding werd gemaakt van dodelijke gevechten en ontheemding in grensgebieden met Venezuela, evenals naar een rapport van het U.S.

Department of State, waarin wordt gesteld dat het ELN in het hele land misdaden en terreurdaden bleef plegen. Zij besluit dat het, gezien het reëel risico blootgesteld te worden aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, alsook aan onmenselijke en vernederende behandelingen, gerechtvaardigd is om verzoekster subsidiaire bescherming te verlenen.

3.9. Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.10. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de

gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar verzoekster de schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoekster geschonden acht. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet aangetoond.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster beschikt over de Colombiaanse nationaliteit en is sinds 2015 woonachtig in de stad Armenia gelegen in het departement Quindío. In augustus 2023 begon verzoekster een relatie met M. A. B. Z. (...), met wie zij in januari 2024 ging samenwonen. Volgens verzoekster was haar toenmalige partner betrokken bij drugshandel. Nadat zij in juni 2024 drugs in zijn woning had aangetroffen en hem hiermee confronteerde, zou hij haar hebben mishandeld en bedreigd. Verzoekster verliet daarop de woning en trok opnieuw bij haar moeder in. Daags nadien werd zij door M. (...) bedreigd aan de woning van haar moeder, waarna verzoekster gedurende anderhalve maand amper het huis durfde te verlaten. Midden augustus 2024 durfde zij zich weer buitenshuis te begeven. Zij verklaart dat haar ex-partner haar sindsdien bleef lastigvallen, achtervolgen, bedreigen en fysiek aanvallen. Daarnaast stelt zij dat ook vrienden van M. (...) haar zouden hebben achtervolgd en verbaal geïntimideerd. Omdat verzoekster het gevoel had voortdurend door haar ex-partner in het oog te worden gehouden en vreesde voor haar veiligheid, besloot zij Colombia te verlaten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 9-16). Zij verklaart dat zij steeds contact had gehouden met S. (...) en J. (...), twee vroegere schoolgenoten die reeds enige tijd in België verbleven en haar meedeelden dat zij zonder problemen naar België kon reizen en bij hen kon intrekken (NPO CGVS, p. 4-5 en p. 16). Verzoekster verliet Colombia op 14 oktober 2024 op legale wijze en met haar eigen paspoort, reisde via Frankrijk en kwam op 16 oktober 2024 in België aan, waar zij op 21 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Colombia vreest zij dat haar ex-partner haar iets zal aandoen.

5.3.2. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees dat haar ex-partner haar iets zal aandoen. Volgens haar verklaringen was zij het slachtoffer van belaging, verbale bedreigingen, en fysieke mishandeling door haar ex-partner tussen juni 2024 en haar vertrek uit Colombia in oktober 2024.

De loutere omstandigheid dat verzoekster Colombia verlaten zou hebben omwille van feiten van partnergeweld, betekent geenszins dat dergelijke feiten niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingdefinitie zouden kunnen vallen. Zoals terecht opgemerkt door verzoekster oordeelde het Hof van Justitie (hierna: HvJ) in zijn arrest in de zaak C-621/21 dat *“naargelang van de omstandigheden in het land van herkomst, zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”* (HvJ, C-621/21, *WS tegen Intervjuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, in tegenwoordigheid van: Predstavitelstvo na Varhovnia komisar na Organizatsiyata na obedinite natsii za bezhantsite v Bulgaria* (Grote Kamer), 16 januari 2024, punt 62). Het Hof wees er daarbij op dat vrouwen als geheel kunnen worden geacht te behoren tot een bepaalde sociale groep *“wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld”*; dat het aan de betrokken lidstaat toekomt om *“na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept „gegronde vrees” heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95”* (HvJ, C-621/21, punt 59) en dat ingeval van een daad van vervolging door een niet-overheidsactor, aan de *nexus*-voorwaarde in de vluchtelingdefinitie is voldaan indien deze daad berust op één van de in artikel 10, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn vermelde vervolgingsgronden of indien het ontbreken van bescherming berust op een van de in laatstgenoemde bepaling genoemde gronden van vervolging, ook al zou de door een niet-overheidsactor gepleegde daad van vervolging niet gebaseerd zijn op die gronden (HvJ, C-621/21, punt 67). Het Hof preciseerde tenslotte dat niet-overheidsactoren op grond van artikel 6, onder c) van de Kwalificatierichtlijn slechts als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt indien wordt aangetoond dat in artikel 7 van deze richtlijn bedoelde actoren van bescherming, waaronder met name de staat, geen bescherming tegen de betreffende handelingen kunnen of willen bieden. Uit hetgeen hierna volgt, blijkt evenwel dat verzoekster in haar individuele omstandigheden geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

5.3.3. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde problemen met haar voormalige partner M. A. B. Z. (...). Daartoe wordt in de bestreden beslissing overwogen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden relatie met M. (...) en de door haar aangehaalde feiten van bedreigingen, intimidatie en geweld, daar (a) zij, ondanks haar verklaringen dat zij bijna één jaar een relatie met hem had en ongeveer zes maanden met hem samenwoonde geen stukken kan neerleggen die het bestaan van deze relatie kunnen staven, (b) zij niets kan vertellen over zijn vrienden, en (c) zij bovendien vage verklaringen aflegt over zijn familie; (ii) verzoekster bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen over de twee oud-schoolgenoten die haar geadviseerd hadden naar België te komen, nu (a) uit een onderzoek van haar sociale media blijkt dat verzoekster met één van deze personen, met name S. C. G. (...), reeds meerdere jaren een affectieve relatie onderhoudt en verloofd zou zijn; (b) uit de verklaringen van S. C. G. (...), zoals afgelegd op 28 maart 2023 bij de DVZ in het kader van zijn volgend verzoek om internationale

bescherming, blijkt dat hij in Colombia reeds drie jaren samenwoont met een vrouw van wie de persoonsgegevens overeenstemmen met die van verzoekster, en met wie hij al vier jaar een relatie heeft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Verzoekster blijft immers in wezen steken in het louter herhalen en volharden in haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, het formuleren van *post factum*-toelichtingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Immers waar verzoekster aanvoert dat zij een begin van bewijs van haar relatie met M. (...) zou hebben voorgelegd, stelt de Raad vast dat verzoekster weliswaar tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij "één foto" zou hebben, doch noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud nog uit de overige de stukken vervat in het administratieve dossier blijkt dat verzoeksters de foto in kwestie wel degelijk heeft neergelegd, zodat verzoeksters betoog op dit punt feitelijke grondslag mist (NPO CGVS, p. 7-8).

Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij voldoende heeft uitgelegd waarom zij geen andere bewijselementen kan voorleggen. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster hierover het volgende verklaarde "Ik heb eigenlijk alles verwijderd, en mijn sociale media sloot ik af. Ik veranderde ook van telefoonnummer, om van alles van daar afstand te nemen als het waren." (NPO CGVS, p. 8). Deze verklaring valt evenwel moeilijk te rijmen met de vaststelling dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters sociale media geenszins werd afgesloten, doch dat zij nog steeds actief is op Facebook en Instagram (AD, stuk 6, Landeninformatie, nr. 1, "Onderzoek sociale media" van 6 maart 2025).

De Raad merkt verder op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde relatie met M. (...) is immers niet alleen gestoeld op het gegeven dat verzoekster geen stavingstukken heeft neergelegd. De commissaris-generaal heeft ook gewezen op verzoeksters uitermate beperkte kennis over de vriendenkring van haar vermeende ex-partner en haar vage verklaringen over diens familieleden. Dat verzoekster kon toelichten dat zij elkaar in augustus 2023 hebben leren kennen en dat zij informatie kon verschaffen over zijn scholing, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar verklaringen over de directe sociale en familiale omgeving van haar beweerde ex-partner, ondanks een voorgehouden relatie van bijna één jaar en een samenwoning van ongeveer zes maanden, dermate weinig concreet en summier blijven dat zij niet volstaan om het bestaan van deze relatie aannemelijk te maken. Waar verzoekster de verwerende partij nog verwijt geen bijkomende verdiepende vragen te hebben gesteld, preciseert zij niet welke bijkomende informatie zij nog had kunnen verstrekken, noch op welke wijze deze informatie van aard zou zijn geweest om een invloed te hebben op de uiteindelijke besluitvorming van de commissaris-generaal.

Voorts benadrukt de Raad dat verzoeksters bewering van augustus 2023 tot en met juni 2024 een relatie te hebben gehad met M. (...) geenszins te rijmen valt met de informatie vervat in het administratief dossier. Uit een onderzoek van verzoeksters sociale media komt immers naar voren dat verzoekster reeds geruime tijd vóór augustus 2023, alsook tijdens de periode dat zij een relatie zou hebben gehad met M. (...), een duurzaam affectieve relatie onderhield met S. C. G.. (...), bij wie zij na aankomst in België is ingetrokken, en met wie zij thans, volgens haar Facebookprofiel, verloofd zou zijn. Bovendien verklaarde S. C. G.. (...) op 28 maart 2024, tijdens zijn gehoor bij de DVZ, niet alleen dat verzoekster sinds 2020 zijn partner is, maar ook dat zij reeds sinds meerdere jaren samenwonen (AD, stuk 5, Landeninformatie, nr. 1 en nr. 2). Verzoekster betwist dit niet. Integendeel, zij erkent in haar verzoekschrift een relatie te hebben met S. C. G.. (...), doch stelt thans dat zij er "simpelweg voor (heeft) gekozen deze liefdesrelatie niet te delen", omdat deze informatie geen verband hield met haar asielrelaas. Verzoekster kan evenwel bezwaarlijk ernstig voorhouden dat haar relatie met S. C. G.. (...) geen relevant element vormt voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Gelet op het feit dat verzoeksters vluchtrelaas volledig is opgebouwd rond een beweerde monogame en gewelddadige relatie met M. (...) in de periode van augustus 2023 tot juni 2024, waarbij zij bovendien heeft verklaard van januari 2024 tot juni 2024 met hem te hebben samengewoond, is het bestaan van een gelijktijdige, duurzame affectieve relatie met S. C. G.. (...) onmiskenbaar relevant voor de beoordeling van de aannemelijkheid van haar verklaringen. Te meer daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tot aan het vertrek van S. C. G.. (...) uit Colombia met laatstgenoemde samenwoonde en deze gegevens, het weze herhaald, door verzoekster geenszins worden weerlegd of ontkracht. Voorgaande

vaststellingen zijn allerminst verenigbaar met verzoeksters voorstelling van de feiten en ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar verklaring een relatie te hebben gehad met M. (...) door wie zij mishandeld en bedreigd zou zijn.

De commissaris-generaal heeft bovendien op goede gronden geoordeeld dat verzoekster bewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen over de aard van haar relatie met S. C. G. (...). Het argument dat verzoekster de vraag van de *protection officer* verkeerd zou hebben begrepen, kan geenszins overtuigen. Uit het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat verzoekster uitdrukkelijk werd bevraagd over haar relationele situatie, en dat zij op de vraag of zij een (niet-geregistreerde partner) had ontkennend antwoordde (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ d.d. 16 december 2024, p. 8, vraag 16). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt bovendien dat verzoekster, gevraagd naar haar verblijfssituatie in België, verklaarde samen te wonen met twee personen, die zij omschreef als “*twee kennissen*” met wie zij “*lang geleden*” samen op school zat in Colombia, die “*al lange tijd (in België) wonen*”, met wie ze “*altijd contact had(...) gehouden*”, en van wie zij verklaarde niet te weten hoe of waarom zij naar België zijn gekomen (NPO CGVS, p. 2-3). De vraagstelling, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, bood verzoekster ruimschoots de gelegenheid om haar relatie met S. C. G. (...) te verduidelijken. Dat zij er desalniettemin voor koos deze relatie niet als dusdanig te benoemen en haar partner enkel te omschrijven als een “*kennis*” of “*oud-klasgenoot*”, wijst niet op een louter semantisch misverstand, maar wijst verkeer op een bewust onjuiste of misleidende voorstelling van de feiten.

De Raad besluit dat verzoeksters betoog niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, waarin op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden relatie met M. (...), en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij door haar ex-partner werd belaagd, bedreigd en aangevallen. Deze motieven, die steun in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters vluchtrelaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

5.3.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en de door haar aangehaalde vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Dit volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

5.3.5. Waar verzoekster zich beroept op artikel 60 van het Verdrag van Istanbul en aanvoert dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen als een vorm van vervolging kan worden erkend en dat de gronden van het Verdrag van Genève gendersensitief dienen te worden uitgelegd, is haar betoog niet relevant. Immers, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster voorgehouden relatie met M. (...), kan niet worden aangenomen dat verzoekster daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van de door haar aangehaalde feiten van gendergerelateerd geweld. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 60 van het Verdrag van Istanbul.

5.3.6. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. De Raad meent dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

5.3.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in Colombia geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia, veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling begonnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed

uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop vermelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De landeninformatie waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst heeft betrekking op de situatie in Colombia in het algemeen, dan wel op de situatie in de departementen Norte de Santander en Arauca, gelegen aan de grens met Venezuela, waardoor deze informatie, gelet op de regionale verschillen waarop in de bestreden beslissing wordt gewezen, *in casu* niet relevant is. Immers, uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij sinds 2015 in de stad Armenia in het departement Quindío, gelegen in het westen van Colombia, woonachtig is (NPO CGVS, p. 4; EUAA, “Colombia: Country Focus” van december 2022, p. 19).

In de mate dat verzoekster verwijst naar informatie aangaande de aanwezigheid van ELN in verschillende delen van Colombia, wijst de Raad erop dat in bovenstaande analyse de aanwezigheid van gewapende groeperingen in Colombia alsook het feit dat conflicten in bepaalde gebieden aanleiding geven tot ontheemding, niet wordt betwist. Het betoog van verzoekster doet verder geen afbreuk aan dat de vaststelling dat er in de (groot)steden, waaronder Armenia, geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het geweld dat er plaatsvindt in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

5.6. Waar verzoekster nog de schending opwerpt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS